

Jordi Colomer és doctor en Ciències Físiques. Treballa a la Universitat de Girona, on fa classes i investiga en física ambiental. En aquests moments inicia una recerca als aiguamolls de la Rubina: hi estudiarà els fenòmens hidrodinàmics d'aquell indret els tres anys vinents. Jordi Colomer és, alhora, poeta. Cita Lavosier quan diu que “res es crea en les operacions de l'art ni en les de la natura; i pot establir-se com a principi que en tota operació hi ha una quantitat igual de matèria abans i després de l'operació”, un precepte que es pot aplicar a la relació entre el físic i el poeta, i també entre l'autor i la seva obra.

Físic de dia, Colomer treballa de nit amb les paraules, “perquè el moment en què trobo més inspiració és al vespre, i com més tard millor, quan es condensa l'energia, es densifica, i surt el poema”. Acaba de publicar L'estany utòpic, el seu primer llibre de poemes, amb el qual ha guanyat el premi Jacint Verdaguer. No és, però, un recull, una tria d'aquí i d'allà. Té interès que se sàpiga que és un llibre estructurat des del principi fins al final, “potser l'única cosa racional que conté”.

Pensa que en els poemes que va escrivint, indefectiblement, apareix el substrat del científic. Sense voler-ho, la física o la matemàtica s'escolen –potser seguint-lo a ell seria més adequat dir “es percolen”– en petites dosis, i sorgeixen en aspectes com la mètrica, ben dominada. No és un escenari nou, però Colomer ha sabut donar-li un vernís d'originalitat. El llibre duu per títol L'estany utòpic i l'autor aclareix que aquí l'estany és només una excusa, el motiu per explicar la natura en la qual “pretenc desaparèixer, entrar en tots els àtoms i

L'estany utòpic

Jordi Colomer publica el seu primer poemari: “En els poemes que vaig escrivint hi veig, indefectiblement, el pòsit científic”

Aquí a la vora

Aquí a la vora,
davant tanta quietud d'aigua,
només queda la por petita
de veure ja les hores
d'aquest estany limitat per la llum.
Sóc com ell, blancor desfeta d'àtoms
i refugi de la memòria vella.

Les mans sobre l'aigua,
per saber quan cal dormir.

El cicle de l'aigua

Nedo amb la boca ben oberta
per sentir-me també element
i respiro tant de vapor invisible
que la sang m'esdevé espai
íntim del cel.

Nedo i respiro, nedo i respiro.

cèl·lules". Per fer entendre aquesta fusió, Colomer posa Neo com a exemple, quan el protagonista de Matrix descobreix que tota l'estructura de la matèria és la mateixa i s'hi integra per desfer el mal. Però no es tracta d'una fusió que s'atura en la descripció, perquè "jo vull que vagi una mica més enllà i, si en el final de la meua poesia em moro, em moro per tornar a renéixer". I el poeta torna a Lavoisier i a la matèria perquè "a la fi jo seré cendres, àtoms en un cicle en el qual tot és un tornar a començar".

A Catalunya hi ha diversos exemples de científics que són alhora poetes. Un d'ells és David Jou, al qual Colomer admet haver llegit de dalt a baix. També reconeix la influència d'altres poetes, com Emily Dickinson i, sobretot, Juan Ramon Jiménez, en la part final de la trajectòria del poeta andalús, amb qui vol compartir aquest ideal de la fusió. Sent una especial predilecció pels haikus de J. N. Santaaulàlia, perquè busquen, com ell, captar el precís moment de la sensació.

Colomer diu que escriu perquè en la física que fa "li costa molt trobar la poesia, és massa racional". La solució és submergir-se en un estany utòpic, la qual cosa sempre li va bé a un banyolí com ell, amb l'aigua ben a prop de la pell. De tota manera, la física, les coses que ha anat descobrint en la recerca, sí que l'han emocionat. La llista de treballs és llarga, sempre relacionats amb la física ambiental, amb els cicles de l'aigua, a Sau, a Boadella, a Banyoles i ara als aiguamolls de la Rubina. Malgrat tot, aclareix que el seu pla vital no es troba en la racionalitat, sinó en allò més emocional, i "només escrivint el llibre de poesies és quan em puc deixar anar".

Amb aquest primer llibre Jordi Colomer ha guanyat el premi Verdaguer de poesia de Calldetenes. S'hi va presentar seguint el consell de Rosa Vilanova, després d'haver assistit a tres cursos d'un taller de creació que la poetessa d'Olot impartia al Centre Cultural La Mercè. "Els dos primers cursos no vaig presentar cap poema, va ser en el tercer que li vaig portar una part de la meua obra", diu Colomer. La sensació que van causar devia ser prou bona perquè immediatament Vilanova va recomanar a Colomer que els presentés a concurs: "Va demanar-me que li enviés la resta de poemes i ella i el seu home, Jaume Bosquet, en van fer una revisió". Del primer concurs al qual va enviar el poema no en va obtenir resposta. Del segon, a Calvià, va treure un accésit i, del tercer –que es va lliurar uns dies després que l'anterior– en va sortir vencedor. Jordi Colomer assenyala que "ha estat una confirmació del que m'havien dit els amics, que els poemes valien la pena perquè representen una visió diferent, la de la fusió de la natura amb la física".

L'ombra del pollancre

Sota l'aiguamel d'uns datilers,
un llit de sorra per a uns peus descalços,
una mar per a les ales del xatrac
i molsa per un llit oxidat.

Potser sí, però ara, el que em fa ombra
és un pollancre,
de flor petita, les branques a mig fer.
Jo, de bocaterrosa, escolto
com l'arrel xucla la sal.

El so és blanc
i dolça la terra que m'estira,
i és tan lleu el pes
i tan líquida la carn
que percolo pel clos del fang,
el batec del cor desfent-se capil·lar,
sense deixar cap rastre.

Com una gota de mel a la boca d'un adéu.

La crida

I un vespre qualsevol vaig sentir, el cap
sota l'aigua de l'estany utòpic:
"jo sóc l'àtom i el suc de la boira,
el rierol de la fulla i l'ós del núvol,
sóc el sexe dels vaixells sense volum,
i també la gàbia d'una llum que no s'escalfa."

I em preguntà:
"digues, on guardes la memòria de l'aigua?"

"En les venes adolorides, en la saliva de l'amant,
en el batre humit d'algun naufragi,
en l'alè dels núvols silenciosos,
en la molsa bruta de cada nit esquinçada,
en el plor per ser i no ser massa mar."

I de cop, una onada tendra em recollí
i acordàrem ser, per sempre més,
dos amants en el temps.